

รธน. มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๓๙ วรรคสาม

พ.ร.บ. สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) และมาตรา ๔๗ ตี
วรรคหนึ่ง (๗)

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๒๗ เป็นบททั่วไป มีใช้บทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่บุคคลที่จะ
โต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตรานี้ได้ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๙
วรรคสาม เป็นบทบัญญัติที่มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผู้ต้องหาและจำเลยในคดีอาญามีให้ถูกปฏิบัติ
เสมือนผู้กระทำความผิดจนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ส่วนพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหาร
ส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๗ ตี วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) เป็นบทบัญญัติ
ที่กำหนดให้สมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดลง เมื่อมีลักษณะต้องห้ามว่า
ต้องไม่เป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริต เพื่อให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นตำแหน่ง
ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลมีคุณสมบัติที่เหมาะสมและไม่มี
ลักษณะต้องห้ามเกี่ยวกับการทุจริตหรือมีผลประโยชน์ทับซ้อน การกำหนดลักษณะต้องห้ามดังกล่าวเป็นการ
ให้ความคุ้มครองการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อตอบสนองต่อประโยชน์ส่วนรวมและความต้องการ
ของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริงและมีใช้บทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา
ดังนั้น พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๗ ตี
วรรคหนึ่ง (๗) ประกอบมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๙ วรรคสาม

ย่อโดย นายปฐมพงษ์ คำเขียว

นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการพิเศษ

นายสุภัทร แสงประดับ

ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๕

นางศรัณยา วีระกรพานิช

ผู้อำนวยการสำนักคดี ๓